

Τηλεκαυγάδες και πολιτικοί

Του Αλέξη Παπαχελά

Αν οι πολιτικοί μας κολλούσαν ένσημα για κάθε ώρα που ξοδεύουν στα τηλεπαράθυρα θα έπρεπε να δικαιούνται σύνταξη στα 50, το πολύ. Δεν γνωρίζω άλλη χώρα στην οποία να συμβαίνει αυτό το πράγμα: πολιτικοί να εμφανίζονται σε παράθυρα εκπομπών μικρών και μεγάλων καναλιών από τις έξι το πρωί έως μία - δύο τα ξημερώματα. Καμιά φορά τους βλέπεις μάλιστα και δύο ή και τρεις φορές να κάνουν εμφανί-

σεις την ίδια μέρα. Καταλαβαίνω το άγχος της εκλογής και του σταυρού που τους καθιστά τρόφιμους στα διάφορα «στασίδια», όπως και το γεγονός πως είναι πολύ εύκολη, αν όχι τεμπέλικη, λύση, να σπίνεις καυγάδες με βουλευτές διαφόρων κομμάτων. Ο κόσμος έχει, όμως, βαρεθεί αυτό το θέαμα. Δεν έχει καμιά πρωτοτυπία, μοιάζει με πολυπαιγμένο σκετς, όπου οι πρωταγωνιστές γίνονται καρικατούρες και οι

καυγάδες μανιέρα. Σπανιώς, σπανιότατα μαθαίνεις κάτι καινούργιο ή ενημερώνεσαι από μια τέτοια συζήτηση. Ακόμη και πρόσωπα που πριν από λίγους

αμείλικτη, μπορεί να αλλοτριώσει και τον πιο συγκροτημένο άνθρωπο.

Φοβούμαι, όμως, ότι το τηλεκαφενείο απαξιώνει και

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

μήνες φάνταζαν φρέσκα και άφθαρτα μοιάζουν τώρα ξύλινα και αφόρητα προβλέψιμα. Αλλωστε, η «κρεατομηχανή» της τηλεδημοσιότητας είναι

την πολιτική. Ο ΣΥΡΙΖΑ, για παράδειγμα, χάνει από την υπερεκπροσώπηση του στα κάθε λογής πάνελ γιατί τελικά εμφανίζεται σαν «κομμάτι του

συστήματος». Αντιθέτως, υποψιάζομαι πως η Χρυσή Αυγή κερδίζει πόντους ως αμιγώς αντισυστημική δύναμη όταν δεν εμφανίζονται οι εκπρόσωποί της στα «κανάλια». Όπως λέει και ένα παλιό αγγλοσαξονικό ρητό, «η υπερβολική οικειότητα δημιουργεί απέχθεια»...

Το ζήτημα δεν είναι όμως αυτό. Το ζήτημα είναι πως υπάρχουν χιλιάδες άλλα θέματα, θετικές ιστορίες, προβλήμα-

τα, άνθρωποι που ειδικεύονται όντως σε κάτι και δεν το παίζουν πολύξεροι παντογνώστες, οι οποίοι έχουν χαθεί εντελώς από τις τηλεοπτικές μας οθόνες. Το ατελείωτο μπλα-μπλα και η γκρίνια χωρίς τελειωμό αφορούν όλο και λιγότερους. Ας μην απορούμε που το λεγόμενο δυναμικό κοινό ψάχνει αλλού την ενημέρωσή του και αντιμετωπίζει έναν τηλεκαυγά περίπου σαν μια παράσταση επιθεώρησης στο Δελφινάριο...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Ιταλία:

«Το μεγάλο τους τσίρκο»

«And where are the clowns/Quick send in the clowns/Don't bother they're here» Από το μιούζικαλ του Στίβεν Σόνταϊμ, «A Little night music»

Του ΘΑΝΟΥ ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗ

Ο έγκριτος «Economist» χρησιμοποιεί ως τίτλο άρθρου τη φράση «send in the clowns» προκειμένου να αναφερθεί επικριτικά στις εξαιρετικές εκλογικές επιδόσεις των δύο πλέον γραφικών Ιταλών πολιτικών: αφ' ενός του Σίλβιο Μπερλουσκόνι, του διασκεδάζοντος ξένοιαστου καβαλιέρε, που τώρα για ακόμη μία φορά δικάζεται για υπεξαίρεσεις, φοροδιαφυγές, πάρτι οργίων μπούνγκα-μπούνγκα κ.λπ., και αφ' ετέρου του ρατσιστή ξενοφοβικού-«διασκεδαστή» σαρ της τηλεόρασης, Μπέπε Γκριλο, που ξεκίνησε σταυροφορία «πέντε αστέρων» προκειμένου να σώσει τη χώρα του με το ευγενές σλόγκαν «vaftanculo», το οποίο έγινε βεβαίως ο κύριος και σχεδόν αποκλειστικός εκφραστής της έντονης δυσαρέσκειας -ενίστε και απιδιάς- των Ιταλών προς την πολιτική και τους πολιτικούς, που όντως έχουν μία πολιτική ιστορία ικανή να συνοψισθεί στην παραπάνω άκομψη φράση.

Το «send in the clowns» συννηθίζεται στη γλώσσα του τσίρκο. Εάν δεν πάει κάτι καλά στην παράσταση, για να αποφύγουν το γιουχάισμα των θεατών «στέλνουν μέσα» (send in) εσπευσμένα τους κλόουν για αντιπερισπασμό, ώστε να ξεχάσουν ή να παραβλέψουν οι θεατές ότι στραβό έγινε και να αρχίσουν να ξαναγελούν με τα κόλπα, τα ακροβατικά και τα κωμικά τους τεχνάσματα. Κάπως έτσι συμβαίνει στο «μεγάλο τους (ιταλικό) τσίρκο», όπου δόθηκε μία κάκιστη παράσταση, η οποία αναμενόμενα πήγε κυριολεκτικά κατά διαβόλου. Πολύ άσχημα για την τρίτη μεγαλύτερη βιομηχανική χώρα στην Ευρώπη, που υπήρξε ιδρυτικό μέλος της τότε ονομαζόμενης Κοινής Αγοράς και, υπό τη σφόδρα καθοδήγηση του αντιφασίστα αλλά και αντικομμουνιστή Χριστιανοδημοκράτη Αλταίντε ντε Γκάσπερι, ενός ικανότατου πολιτικού, σημείωσε σημαντικότερη πρόοδο στη βιομηχανική ανάπτυξη και

επάξια κατέκτησε μια ζηλευτή θέση ως μία από τις επτά ισχυρότερες βιομηχανίες στον κόσμο, τους λεγόμενους G7.

Το άσχημο είναι ότι αυτοί οι κλόουν (του μεγάλου τους τσίρκο) που έκαναν την εμφάνισή τους περί τα τέλη της Α' Δημοκρατίας (1990) -σε αντίθεση με τους άλλους των μικρών τσίρκων- είναι άκρως επικίνδυνοι και φιλόδοξοι λαϊκιστές, που μπορεί να οδηγήσουν μία χώρα τόσο ευάλωτη, όπως η Ιταλία, σε επικίνδυνες ατραπούς.

Η Ιταλία τα τελευταία τριάντα χρόνια έχει περάσει από τα καθδιανά δίκρανα και η άλλοτε πανίσχυρη (ευρω)κομμουνιστική Αριστερά βαθμιαία αποδυναμώθηκε μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού. Το 1991 ο κομμουνιστής ηγέτης Ακίλε Οκέτο ανήγγειλε το τέλος της εποχής. Το PCI διαλύθηκε εις τα εξών συνετέθη. Από το σχίσμα του προέκυψαν το Κόμμα της Δημοκρατικής Αριστεράς και το συνεπέστερο -μόνον αρχικά- Κόμμα της Κομμουνιστικής Επανάστασης. Το δόγμα «όσο δεξιότερα τόσο καλύτερα», που εγκαίνιασαν οι προχουντικοί Έλληνες στρατηγί, υιοθετήθηκε από έναν πρώην σκληροπυρηνικό σταλινικό ηγέτη, τον Μάσιμο ντ' Αλέμα, ο οποίος διέβλεψε τη σωτηρία της πρώην κομμουνιστικής Αριστεράς από μια ομαλή οιοειδή σοσιαλδημοκρατικοποίησης της, με όλες τις διασπαστικές και αποδομικές παρενέργειες που θα συνεπέφερε μια τέτοια πολιτική: από σχετική ανυποληψία σε απόλυτη ανυπαρξία. Πολλοί μάλιστα διατείνονται ότι μια τέτοια τάση κυκλοφορούσε υπογειώς πριν το PCI φθάσει ακόμα στα πρόθυρα της διάλυσης. Η λαϊκή βάση, που περίμενε πολλά, ένωσε προδομένη, συντελοούσα και της ελεγχόμενης καταδάφισης ολόκληρου του οικοδομήματος του υπαρκτού σοσιαλισμού.

Την ίδια εποχή η χώρα συγκλονιζόταν από το μεγαλύτερο σκάνδαλο, αυτό που ονομάστηκε «tangentopoli» (χονδρι-

κά «μιζόπολη» ή «δωροδοκιοπόλη»). Σκάνδαλα επί σκανδάλων, αποκαλύψεις, παραπομπές πολιτικών, εξαιρετικά υψηλό δημόσιο χρέος και μία Μαφία, ως κράτος εν κράτει, προστατευόμενη κάτω από τις φτερούγες ισχυρών πολιτικών. Ο λαός είχε απηυδήσει και κάποιοι ευαίσθητοι δικαστικοί οργάνωσαν σταυροφορία καθάρσης που πήρε χαρακτηριστικά την ονομασία «mani pulite» (καθαρά χέρια), σε μια εποχή που, όπως θα 'λεγε η Λαίδη Μακμπέθ, «ούτε όλα τα αρώματα της Αραβίας θα μπορούσαν να τα καθαρίσουν».

Ηρθε η ώρα να «σταλούν μέσα οι κλόουν» για τη σωτηρία της Ιταλίας και ιδού ο πρώτος! Κοντός, φιλομειδής, αισιόδοξος και προπάντων -αυτό γοήτευσε το μέσο Ιταλό- πλούσιος και αυτοδημιούργητος. Ως Ευρωπαίος εξοικειώθηκε με την παρουσία του από κάποιες κινηματογραφικές ταινίες αμφιβόλου ποιότητας που άρχιζαν με τεράστιους τίτλους επί της οθόνης: Silvio Berlusconi presenta (Ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι παρουσιάζει). Δυστυχώς δεν έμελλε να αρκестεί στις ταινίες, αλλά προχώρησε και στην παρουσίαση πολιτικής ατζέντας με όλες τις συνακόλουθες βλαβερές συνέπειες και μάλιστα με τρεις παρουσίες στο πολιτικό θέαμα που διέσφωσαν την πολιτική, τους πολιτικούς -ακόμα και αυτούς που ουδ'όλως φταίνε- και την ίδια του τη χώρα. Φαναρόνος και αλαζόνας διεκέρητε urbi et orbi πως όλες οι «άδικες» κατηγορίες εναντίον του ήταν άθλια κατασκευάσματα της μισητής «sinistra» των μεροληπτώντων αριστερών δικαστών που ζηλεύουν τα πλούτη του.

Ανεξάρτητα από τη βιωσιμότητα της κεντροδεξιοαριστεράς κυβέρνησης Λέτα, αναμένεται η εις το μεγάλο τσίρκο εμφάνιση του άλλου κλόουν. Και κανείς δεν γνωρίζει πού θα καταλήξει η ιταλική παράσταση.

Ομότιμος καθηγητής ΑΠΘ

ΠΟΛΙΤΗΣ

Στη Δραπετσώνα πια δεν -επιτρέπεται- να έχουμε ζωή

Κατσάκος Πέτρος

Οι στίχοι του Τάσου Λειβαδίτη τρεμόπαιζαν στο μυαλό μου καθώς διάβαζα την επιστολή του Κωστή Μανίκα, του μαθητή από τη Δραπετσώνα, που ρωτούσε όλους αυτούς τους όψιμους ενδιαφερόμενους για την ψυχική του ηρεμία «ποιος σας είπε ότι όνειρό μου είναι να είμαι ένας ακόμα άνεργος;»

Τι κρίμα, ρε Κωστή, να μην είσαι κι εσύ ένα από αυτά τα «αριστεροθρεμμένα κωλόπαιδα» των βορείων προαστίων που έρχονται κάθε τρεις και λίγο και μας ταράζουν την τηλεοπτική ηρεμία. Τι κρίμα να είσαι από τη Δραπετσώνα και όχι από την Εκάλη των «αριστερών με τις δεξιές τσέπες». Μα από τη Δραπετσώνα, βρε αγόρι μου, κι εσύ;

Αχ βρε Κωστή, σε τι μεπελάδες μας έβαλες τώρα. Να ψάχνουμε το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων του πατέρα σου, γιατί, έλα, μην το κρύβεις, συριζαίος θα είναι ο μπαμπάς σου. Το διέγνωσαν ήδη 29 ειδικοί ψυχολόγοι-γραφολόγοι με την πρώτη ματιά που έριξαν στην επιστολή σου. Άσε τους άλλους, τους δαιμόνιους ρεπόρτερ, που έψαχναν μέσα στη νύχτα τη γυμνασιάρχη σου να επιβεβαιώσει τους βαθμούς γιατί είχαν κάτι υποψίες πως εκτός από τα μαθηματικά είσαι καλός και στο photoshop.

Τζίφος, όμως. Ούτε σε ψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ βρήκαν τον πατέρα σου τα «σαΐνια» και οι βαθμοί σου τεφαρίκι. Από πού να σε πιάσω τώρα, ρε Κωστή; Πώς να σε αποδομήσω με τη φωτιά που ήρθες και μου άναψες;

Ακούς εκεί, 16 χρονών νιάναρο και να μου μιλάς για χαμόγελα, όνειρα κι ελπίδες. Τι να σου κάνω τώρα; Να σου ρίξω το ακαταλόγιστο; Να το ρίξω στην αφέλεια της εφηβείας; Ή να σου δώσω μια δεύτερη ευκαιρία να το ξανασκεφτείς όταν θα πήξει το άγουρο μυαλό σου; Όταν θα δεις πως αυτοί που βιάστηκες να υπερασπιστείς είναι ένα τσούρμιο ακαμάτηδες συνδικαλισταράδες. Αλλά ξέρω τι φταίει με σένα. Εγώ σε κατάλαβα από την πρώτη στιγμή, την ώρα που οι άλλοι έψαχναν το εκλογικό βιβλιάρειο του πατέρα σου. Φταίει που δεν βλέπεις τηλεόραση, φταίει που δεν διαβάζεις εφημερίδες. Αυτό φταίει, Κώστα. Γιατί αν ενημερωνόσουν, δεν θα καθόσουν να γράψεις αυτές τις ανοησίες. Αν άκουγες αυτούς που ξέρουν, αν εμπιστευόσουν τους ειδικούς, αν κοίταζες κι εσύ στην άκρη του τούνελ που σου δείχνουν, θα έβλεπες το φως της ανάπτυξης που έρχεται κατά πάνω σου. Εσύ όμως όχι. Δεν βλέπεις, δεν ακούς, παρά κάθεσαι και μου παπαγαλίζεις «εμπρός να τσακίσουμε τυράννους φασίστες».

Κώστα μου, δεν σε βλέπω καλά αν δεν αλλάξεις μυαλά. Κι αν δεν μπορείς να αλλάξεις μυαλά, άλλαξε τουλάχιστον γειτονιά. Φύγε από τη Δραπετσώνα. Γιατί στην Δραπετσώνα πια δεν -επιτρέπεται- να έχουμε ζωή.